

И подирь малко зе да говори живостно :

« Пазете са, г. графе, не стойте близо до този прозорецъ; тамъ е много опасно; сега ще видите какъ ще направимъ да престане туй замѣряне съ камане. Готовы! момчета!»

И като кроеше да направи онуй което подирь време и въ почти еднакво положеніе направи въ Бендеръ Карлъ XII Шведскый, старыйтъ военачалникъ искаше не само да отблъсне нападанъето, но и да излѣзе и да удари на обсадителитъ заедно съ племенника и съ слугитъ си. Той самъ растѣлкува на подчиненитъ си начина и имъ заповѣда да отворѣтъ сичкитъ прозорцы за да види выеочината и положеніето на неприятеля; но колко са почудихъ обсаденитъ когато видѣхъ улицата почти опустѣла и едва съ телескопа съгледа военачалникътъ нѣколцина отъ арріергарда на обсадителитъ, които отивахъ полека къмъ вратата на Карла V, чрезъ които щѣше да влѣзе царьтъ въ града. Графъ де-Лемосъ не знаеше какво да помисли, и д'Агвиларъ напразно са мѣчаше да открие каква случка, обстоятелство, измама и внезапентъ страхъ го липи отъ побѣдата и распрѣнхъ войнитъ преди сраженіето!

Тутакси видѣхъ къмъ края на мегданя всадникъ който препускаше; въ едната му рѣка са развѣташе бѣло знаме, а въ другата държеше голѣмо писмо запечатано съ държавния печатъ, като са спрѣ предъ кѣщата на д'Агвилара, той извика!»

« Въ името на царя, отворете!»

Щомъ донѣ Жуанъ д'Агвиларъ чу туй достоуважително име, наведе си съ почитаніе главата и кимнхъ за да отворѣтъ кѣщата или подобрь крѣпостта, която са бѣ заклелъ да брани, и всадникътъ скочи вжтрѣ. Той бѣше единъ отъ офицеритъ отъ полка на Инфантката, Фидалго д'Естремосъ.

« Казахъ ми, рече той, че г-нъ управитель на Пампелуна е тука.

— Азъ съмъ, отговори като пристѣпи графъ де-Лемосъ.

— Ето г. управителю, едно писмо отъ царя».